

kammerstytem paa et vigtigt Grundlag. Samvirken er altsaa netop fornøden, for at det, som den ene Side mangler, skal komme til fra den anden. Særligt maa det ærede Medlem erindre, at, naar han taler om Skattecommissairernes Ukyndighed i Forholdene, er det kun de specielle enkeltvise Forhold for de enkelte Mænds Vedkommende i Communen, som man kan sige, at de ikke strax have Kjenndskab til; men der er et vist andet Kjenndskab, som udfordres, nemlig til en heel Egn, og som er fælles for samtlige Communer i den og den Skattefreds. Der er saaledes Kjenndskabet til Værdien af Eiendommene, til Indtægterne i Almindelighed af samtlige de Eiendomme, der ligge i den bestemte Skattefreds osv., et Kjenndskab, som, naar den vedkommende Skattecommissair er i Besiddelse deraf, ogsaa kan gjøre ham dygtig til at bedømme Forholdene i den enkelte Commune, hvor han kommer til at møde og virke. Vi have jo mange Sager, hvori Amtsraadene skulle domme netop om de enkelte Communers Stilling. Lad os tænke os Contingentsystemet, hvorved vi have lagt det i Amtsraadets Haand at fordele den Sum, som skal tilveiebringes, imellem Communerne. Hører der da ikke dertil hos Amtsraadets Medlemmer en stor Kynndighed til Forholdene i det Hele, til Formuerne og Stillingerne, til Udbyttet af de forskjellige Egnes Eiendomme og den oeconomicke Stilling i det Hele taget? Hører dette ikke til, for at Amtsraadet paa en nogenlunde tilnærmelsesviis retfærdig Maade skal kunne fordele Beløbet mellem Amtets Communer, og har man ikke lagt en saameget større Magt i dets Haand, som man har opstillet, at, medens Skatten vel for de $\frac{2}{3}$ skulde fordeles efter Hensynet til Assurance-sum og andre Regler, skulde der med Hensyn til den sidste $\frac{1}{3}$ gives Amtsraadet frie Hænder, idet man sagde: Det er ikke afgjort, at de efter bestemte Regler paa Communerne fordeelte Summer altid ville ramme rigtigt; der kan paa Grund af særegne Forhold i enkelte Communer komme Uretfærdighed tilstede, og man giver derfor Amtsraadet frie Hænder med Hensyn til den ene $\frac{1}{3}$, for at det ved Fordelingen deraf kan bruge sit Kjenndskab til samtlige

de pagagjældende Communer. Det er Noget, som ogsaa vil finde Sted her med Hensyn til Skattecommissairerne, og den Kundskab, de mangle, er som sagt kun den, hvor der bliver Spørgsmaal om de enkelte Mænd i den enkelte Commune, men i disses Forhold ville de faae et dybt Indblik ved at overvære hele Indtægtsansættelsen i selve Communen. Det ærede Medlem er altsaa i en saa fuldstændig Misforstaaelse med Hensyn til det Grundlag, hvorpaa Lovforslaget er bygget, at jeg forbauses over, at han har kunnet komme til en saadan Misforstaaelse og derigjennem til de Slutninger, han opstillede. — Med Hensyn til de Indvendinger, der ere fremkomne om Overlæsselse af Communerne, vil jeg, uden dog videre at opholde mig derved, minde om, at det ved selve Contingentsystemet er Procentsystemet, som indenfor hver enkelt Communes egne Grændser kommer til Udførelse. Sagsnart en enkelt Commune veed, at den skal svare det og det Beløb, er Fremgangsmaaden ved at skaffe det den samme, som her foreslaaes, kun at man har det forud, at man skal skaffe en bestemt Sum tilveie, og dette er altsaa Noget, Communerne meget godt kjennde; det er ikke noget Nyt for dem. — Jeg vil slutte med at sige et Par Ord om den meget stærke Anmodning, der kom fra det ærede Medlem for Fredericia (Gad) til andre Medlemmer om, at de dog endelig maae følge deres Overbeviisning. Jeg kan ikke nægte, at det gjør et underligt Indtryk paa mig, hver Gang jeg hører et enkelt Medlem i Salen indtrængende henvende sig til andre Medlemmer og bede dem om dog endelig at følge deres Overbeviisning. Man maa optage dette i den bedste Mening — det er en Selvfølge — men jeg vil sige, at der deri kunde synes at ligge — hvad der dog aabenbart ikke ligger deri —, at det ærede Medlem mener, at man ikke stemmer efter sin Overbeviisning, naar man stemmer for Loven. Jeg skal gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at naar man skal overveie en Sag, kommer man ikke til rigtigt at kunne følge sin fulde Overbeviisning, uden at man overveier alle Forhold. Man maa veie og prøve, og man kommer da ofte til at sige sig selv: Naar Du selv kunde raade,